

[Axel Kristensen.]

anden — var der 106.000. Der er altså ikke trukket folk til, uanset at man i denne periode i hele dette område har bygget mere utraditionelt, end man gjorde før, og den forøgede byggemængde skyldes altså alene rationaliseringen og ikke, at man har fået trukket folk til andre steder fra i noget omfang, der er afgørende. Derfor mener jeg stadig, mit standpunkt er berettiget.

Alle de ting, den højtærede statsminister læste op om vedtagelse i Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund, havde, så vidt jeg kunne høre, ikke noget med denne sag at gøre. Hvis jeg har hørt det rigtigt, sagde den højtærede statsminister, at man har truffet en aftale om, at man ikke må lægge hindringer i vejen for, at en arbejder udfører mest muligt og bedst muligt arbejde o. s. v. Ja, det vil sige dér, hvor han har lov til det. Det var en aftale, at man ikke måtte lægge loft over akkorderne, men det har jo ikke noget som helst at gøre med dette. Det er virkelig et spørgsmål, jeg personlig har arbejdet med for længe, længe siden; jeg tror, det var i 1953 eller 1954, jeg selv i en overenskomst skrev, at man må aldrig sætte akkorder ned, for når man aldrig gør det, er der en chance for, at folk udnytter dem. Det er den første forudsætning. Det afhænger ikke af en aftale mellem De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen, om akkorder udnyttes. Det afhænger af, hvordan man optræder på arbejdspladsen, om arbejderne har tillid til, at der ikke, hvis de udnytter akkorderne, dagen efter kommer en mand og siger: nu sætter vi akkorden ned, for I tjener for meget.

Men i det, den højtærede statsminister læste op, var der intet som helst om frigivelse af arbejde, som folk var i stand til at udføre, og jeg mener ikke, at den højtærede statsminister kan skubbe dette fra sig. Det, jeg beder om støtte til, er, at man vil appellere til organisationernes moral og sige: vi ønsker at give jer den størst mulige frihed til at ordne disse forhold, fordi vi ved, at de mennesker, der arbejder med disse forhold, kender dem bedst muligt, og der kan meget let ske ulykker, hvis der kommer folk udefra og vil blande sig i det; men visse grundprincipper, visse retssynspunkter om menneskerettigheder, visse

nationaløkonomiske principper skal respekteres, og vi beder jer anlægge jeres politik efter, at jeres organisationer ikke må hindre noget menneske i at udføre noget arbejde, han evner at udføre, når han i øvrigt udfører det efter overenskomstens regler.

Det må det være rimeligt at sige. Det kan ikke være sådan, at organisationer har ret til at fratage mennesker retten til at arbejde, hvor de evner at arbejde. Vi kan træffe aftale om, på hvilke vilkår og til hvilke lønninger, men ikke om, hvem der må udføre det. Det er den retsopfattelse, vi vil have skal slå igennem, så at man kan sikre, at danske arbejdere trækkes hen til det mest værdifulde arbejde, for dette arbejde vil trække dem til, når det er det arbejde, der giver den højeste løn. Det er også princippet i al international samhandel. For hvad er det andet, end at vi laver det, vi bedst kan lave, det, der er mest værdifuldt, og som vi evner under vore forhold at lave, og så bytter vi det bort med varer, man andre steder er dygtigere til at lave, og på den måde får vi mere pr. mand, end vi producerer selv. Det er derfor, vi køber ure i Schweiz, de er dygtigere til at lave ure, det er de vant til, og det kan de. Det, det gælder om, er ikke, at man har folk, der laver alle ting her i landet, men at vores arbejdskraft anvendes dér, hvor arbejdsudbyttet er størst muligt. Det er en total urimelighed, at man kan anvende folk til alle mulige temmelig ligegyldige arbejder i kongeriget Danmark, og at al regulering skal ske over det byggeri, som vi savner i en forfærdende grad. Jeg nævnte før skoler, og jeg nævnte hospitaler; vi kan nævne alderdomshjem, vi kan nævne sygehuse, vi kan nævne om og om og om igen, hvor der er behov for byggeri — og så skal det være det eneste sted, hvor man tør regulere, stoppe kunstigt. Hvorfor? Fordi der kun er et givent antal faglærte her; de spiller også ind ved det utraditionelle byggeri, og de bestemmer, hvor meget man med den givne mængde faglærte og den givne teknik i dag kan bygge. Skal dette bestemme det? Vist skal det ej, når det ikke er nødvendigt. Det er det, vi kalder en urimelighed, og man må hjælpe os til at få organisationerne til at forstå, at denne tåbelighed vil man ikke kunne fortsætte med.

Vi ønsker ikke at stille forslag om love